

Amíg

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 19. szám, 2017. május 12.

Megyesi Gusztáv sírkövére

Nádas Péter mondja Károlyi Csabának, hogy noha az énben „igen kevés az én-anyag”, mégis: „E kevés nélkül senki nincsen el”. („Ez a kicsi én nem tűri, hogy a szabadságában gátolják”, *ÉS*, 2017/15., ápr. 13.) Miközben személyiségünk épp hogy csak kiemelkedik az osztatlan közösből, ez a parányi rész, legalább időlegesen, esélyt ad arra, hogy magunkat megkülönböztessük. Másképp nevünk se volna. Tudjuk persze, könnyen kihunyhat az önazonosságot tápláló láng. A hatalom szorítása, a betegre rátörő pánik pillanatok alatt elrabolja mindazt, amit magunkról a magunkénak hittünk. Mire észbe kapunk, egyszerűen elfogyunk, egygé válunk körülményeinkkel. Amíg lehet, ellenállunk: a nap végén azonban az én helyén csupán néhány elemi érzet marad: didergés, légszomj, nem múló félelem. No meg a gyöngö, alig tapintható kérdés: megszületünk-e majd?